

KERÉK IMRE

Budai szobrok

Zolnay Lászlónak

*Íme szobor-balottait a föld
méből megszüli újra
ami volt eddig lappangó titok
rejtelem a fényre kibukva
feligézi csodáktól elszokott
bályogülte szemünket
szól hozzánk nyelven-túli nyelven
micsoda ünnep
fénye tündököl a Szűz mosolyában
letűnt korok megmenekült varázsa
sugárzik az eleven kőből
vígaszul annyi vérre gyászra
emeljétek arcotok nézzetek
szemünkbe félezer éven át
alvó kőférfiak kőasszonyok
megcsonkított-töredezett
ajkatok zengje ki
az enyészet sötét tárnáiból
Nap felé szálló
elnémíthatatlan dallamot*

Választok magamnak

*Ágak pengenek:
cimbalomverők.
Sej, választok magamnak
igaz szeretőt,
vadvízkék-szeműt,
császárkörte alakút.
Fonok lenhajába
búzavirág-koszorút,
százsorszáppal ékesítem,
tyúktaréj-csillagokkal
telistele bintem.*

*Hócsípején fűszoknya,
subogása vágyaimat
bizsergeti, bogozza.
Dülledező varangyszemek,
fullánk-mérgű viperák
ne bűvölnék, rontanák:
szöktetem, röptetem,
kéksátoros vadonba,
kőkénybokor-felbők közé
vadmadár-lakodalomba!*

Lorca-románc

*Vérszín hold süt a folyóra.
Édes ánizsillat árad
vízben hajladozó, fénylő
teste körül Lolitának.
Szellőbalkan súgdolóznak
parton a narancsfaágak,
lesik bámész csillagocskák
lágú ívét mozdulatának.
Ó, leomló rött sörénye,
ó, gömbölyű szűzi vállak,
nyurga combjai közt fürge
bullámok, balak cikáznak,
ó, bókelyhű vízirózsa,
álomi, tündér varázslat,
ne hagyj elepednem érted,
ó, jöjj ki a vízből, várlak!
Vérszín hold süt a folyóra.
Édes ánizsillat árad
vízben hajladozó, fénylő
teste körül Lolitának.*